NYÍLT LEVÉL EGY HUMÁNUS TÖRTÉNÉSZHEZ

Tisztelt Történész úr!

Mindenekelőtt fogadja őszinte csodálatomat azért a kitartó energiáért, amivel Ön - ha kell, ha nem - évek óta szükségét látja hozzászólni a magyarság ügyeihez és elárasztani különböző sajtótermékeket patinás gondolataival.

Most csak egyik legutolsó eszmefuttatásával szeretnék foglalkozni, mely majd két oldal terjedelemben ***„A GETTÓKBÓL AZ ÁVH-BA“*** cím alatt jelent meg a DEMOKRATA ez évi 3. számában, s melynek elolvasása után erős kételyeim támadtak az Ön történészi képességeivel kapcsolatban. Előrebocsájtom, hogy eddigi munkáit úgy német, mint magyar nyelven ismerem és volt idő, amikor Önt néhány könyve alapján általában objektív történésznek tartottam. Ennek azonban egyszer és mindenkorra vége!

Először tisztázzunk néhány dolgot. Ön anélkül, hogy bizonyítani tudná, a magyarság legnagyobb részét felelőssé teszi a magyarországi zsidóság kifosztásáért, akik úgymond ***„hiénaként vetették rá magukat a zsidó vagyonra, mialatt derék csendőreink brutális kínzásokkal kényszerítették ki a szerencsétlenekből az elrejtett kincsek rejtekhelyének elárulását, annak ellenére, hogy a zsidóság 1938-ig része volt a magyarságnak és magyarnak érezte magát“***. Ezeket a dolgokat Ön, mint szemtanú látta, mert 13 éves fejjel nyitott szemmel járkált 1944-ben a fővárosban. Többek között ezért is tartja jogosnak, hogy a magyarországi zsidóságot teljes kártalanításban részesítsék.

Én abban az időben még nem éltem, de egyet tudok: a zsidóság nemcsak 1938 után, de azelőtt sem vállalt soha sorsközösséget a befogadó magyarsággal. Ha valaki hiénaként vetette magát valamilyen vagyonra, akkor az pont a zsidóság volt az 1867-es emancipációtól kezdve, rövid pár évtized alatt megkaparintva az ország anyagi készletének nagy részét, hogy más dolgokról ne is beszéljünk. Éppen úgy, mint napjainkban! S ha a magyarság ez ellen a gátlástalan országhódítás ellen jogosan védekezni kényszerült (numerus clausus, zsidó törvények), akkor talán tökéletesen igaza volt. Erről Ön elfelejtett megemlékezni! Továbbá azt a tényt is elfelejtette, hogy a zsidóságnak Magyarországon 1944. március 19-ig (a német megszállásig) a haja szála sem görbült, sőt más környező országokból menekülni kényszerült zsidók is nálunk találtak menedéket. Szintén fontos megemlíteni, hogy a Nemzet háborúban állt, honvédeink a fronton véreztek, mialatt az Ön barátai már az elejétől kezdve a bolsevista ellenségnek szúrkoltak, szabotáltak, ellenállóskodtak, ártottak, ahol csak tudtak. Talán ezt nevezi Ön sorsközösségnek?

Minden normális országban elkülönítették azokat, akikről feltételezhető volt, hogy egy életre és halálra menő háború idején az ellenséggel szimpatizálnak. Vagy Ön, mint történész még nem hallott arról, hogy hogyan viselkedett Amerika az ott élő japánokkal?

Ami a zsidó vagyont illeti (amelyről nagyon jól tudjuk, hogy hova került: először a németekhez, onnan pedig a szovjet kezébe, de semmiképpen sem a magyarsághoz), ideje lenne már végre feltenni a kérdést: hogy a csudába lehetséges az, hogy a magyarországi zsidóság néhány évtized alatt akkora vagyonra tett szert, amit, ha most visszakapnának, felérne az ország jelenlegi nemzeti vagyonával? Tisztességes úton ez biztosan nem történhetett meg, mint ahogy napjainkban sem történik.

Ha a magyarság - az Ön szavaival - kárörvendően viselkedett annak idején, mikor a zsidóságot megfosztották kiváltságos helyzetétől, ezt én megtudom érteni. Csak arra gondolok, hogy milyen kárörvendő lennék (még talán táncra is perdülnék örömömben), ha végre a mai harácsolóktól (vajjon kik ők és hol van hazájuk?) is elvennék az összelopott holmit.

Bár - mint már említettem - akkor még nem éltem, de most nagyon is jól látom, hogy kik azok, akik a magyar nép szenvedésére fittyet hányva, az ország minden kulcsfontosságú poziciójának birtokában, kérkedve csörgetik a magyarság verejtékéből nyert aranyat. Árulja el végre, hol és mikor viselkedett szolidárisan a zsidóság a befogadó nép iránt? Talán csak nem akkor, amikor az ő irányításuk alatt lefejezték a háború után a Nemzet színe-javát, biztosítva ezzel hosszú távra a vezetés nélkül maradt magyarság leigázását?

Ön úgy tudja, hogy 1945 után ***„a zsidóság nem lépett fel jóvátételi kéréssel“***. Ezzel szemben ***„nyugati összeköttetéseik révén is belekezdtek ipari, nagyipari és kereskedelmi tevékenységükbe, ami végső soron az országnak is hasznot hozott“***. Itt Ön valószínűleg Himler Márton és Péter Gábor virágzó üzleteire gondol, ami a zsidóságnak valóban hasznot hozott, de a magyarságnak bitófát, börtönt, kitelepítést, leigázást. És - ha tetszik ez Önnek, ha nem - végső soron ez a főleg zsidók által vezetett, s a Talmud szellemében végrehajtott évtizedes terror váltotta ki az 1956-os felkelést, nem pedig ***„zsidó értelmiségiek műve volt, akik, mint kommunisták időközben rájöttek, hogy ők elsősorban magyarok“***. Ez az állítás már olyan történészi csúcsteljesítmény, hogy Ön valóban megérdemelné a Mónus Áronnak ajánlott gumicellát. Ezek után már az sem elképzelhetetlen - ha netán egyszer az 1944-es nyilas hatalomátvételt is pozitívan értékelné a történelem - akkor Ön, ezzel az óriási felkészültséggel 24 órán belül bebizonyítaná, hogy tulajdonképpen azt is a zsidóknak köszönhetjük.

Azt persze régi jó szokásához híven elbagatelizálja, hogy a háború utáni kommunista vezetést és a hirhedt ÁVO-t túlnyomó többségben zsidók alkották, mert úgymond ***„Rákosiék csak véletlenül pottyantak ide, mert ha a Párt őket Kínába küldte volna, akkor oda mennek“*** és különben is ***„hithű kommunistaként ateisták voltak és ezért nem is lehettek zsidók“***. Az ÁVO pedig azért toborzódott főleg zsidókból, mert ők ***„intelligensek lévén***

jobban megtudták oldani a fasiszták felkutatását, ellentétben az ostoba, négyelemis, primitív proli magyarokkal, akik akkor a Kommunista Pártot alkották". Szerintem talán inkább azért történt mindez így, mert még az ostoba, négyelemis proli magyar kommunistában is maradt annyi önérzet - ellentétben az intelligens zsidókkal -, hogy nem akart segédkezni saját testvéreinek legyilkolásában.

Mondja, Történész úr, hol szerezte Ön a diplomáját? Talán csak nem ugyanott, ahol a nemesi rangját, amit előszeretettel használ a svájci telefonkönyvben? Tudtommal Rákosiék már nem osztogattak ilyen címeket. Bár Ön valószínűleg megérdemelte volna, hisz - ahogy az ötvenes években sajátkezűleg írt önéletrajzában eldicsekszik vele - édesapja 1919-ben mint páncélvonatos főhadnagy vett részt a Rákosi Mátyás által vezetett dicsőséges csatákban, sőt a Székely Hadosztály megsemmisítésében is. Tudtommal a páncélvonatosok még más szép dolgokat is műveltek Szamuelly elvtárs irányításával. Ártatlan magyarok akasztását, amerre csak jártak. Ezzel valahogy nem nagyon dicsekszik Ön mostanában. Ja, persze, Önöket akkor még Gerschl-nek hívták, nem pedig hol „Gosztonyi"-nak, hol pedig „von Gosztony"-nak, ahogy a helyzet éppen megkívánja. (Ehhez az állandó névváltoztatáshoz kapcsolódik szervesen az is, hogy Ön eddig kb. egy tucat különböző önéletrajzzal rendelkezik - mindig a kor követelményeinek megfelelően). Szintén nem szép dolog, ha Ön, mint egykori Rákosi-titán, s ma már természetesen fajtiszta demokrata, itt nyakra-főre kommunistázik, mert az ember ne piszkítson a saját fészkébe. Ha valaki egy ilyen ősbolsevista családból származik, akkor jobban tenné, ha csendben maradna, mert könnyen lehet, hogy megkérdezzük: ***az Önök tevékenységéért kik és mikor fogják végre kártalanítani a magyarságot?*** Egyszer ugyanis mindenre fény derül, hiába bújnak patinás magyar nevek és kitalált címek mögé: ***kutyából nem lesz szalonna!***

Több, mint ötven év telt el azóta, hogy végetért a II. világháború. ***Ha valaki, akkor a zsidóság kártalanítva lett már mindenért, sőt olyan károkért is, amit el sem szenvedett.*** Ezért a pofátlanság legmagasabb foka, ha még most is a kifosztott, tönkretett magyar népet próbálják újra és újra megsarcolni. Erre csak egy válasz lehet: ***egy fillért sem fizetni!***

Ezen még az sem változtat, hogy Ön, humánus lévén (csakúgy, mint barátai - az örök humánusok!) 2010-ig adna haladékot a magyarságnak a fizetés megkezdésére. Nagyon remélem, hogy 2010-ben a magyarság lesz újra olyan öntudatos, hogy az ilyen humánusokat két lábbal penderiti ki az országból.

A magyar a végsőkig türelmes és bizonyos értelemben bölcs nép. Azt mindenesetre már megtanulta, hogy jobb a békesség, mert, ha kimondja az igazat - betörik a fejét. Ezért hallgat. Egyelőre. Én azonban már most elárulhatom Önnek, hogy velem együtt sokan mit is gondolnak: Nagyon elegünk van már Önökből, és nem is csak egy, hanem legalább száz életre. Ami pedig Önt illeti, nagyon jó lenne, ha a jövőben régi jó szokásához híven a Menora, a Bécsi Napló, az Új Kelet vagy a Szombat hasábjain fejtené ki véleményét, de semmi esetre sem olyan lapokban, amelyeket magyarok is olvasnak. Az említett lapokban biztosan ünnepelt sztár lenne, nekünk pedig végre nem kavarogna a gyomrunk.

Tisztelettel:
Dobszay Károly
(Magyarok Vasárnapja, 1997. április 6.)

Gosztonyi Péter, a „humánus történész".